

Chương thứ 30

PHÓNG LAO THÌ PHẢI THEO LAO

Ánh trắng chiếu lên thanh đao trong tay Liên Thành Bích, đao quang

lóng lánh, sáng lạng như mặt nước hồ thu, trên đao không có máu, gương mặt của Liên Thành Bích cũng không có tý máu, y nhẹ nhẹ vuốt lưỡi đao trong tay, thở dài một tiếng, nói:

- Quả thật là một thứ binh khí thiên hạ vô song, quả thật danh bất hư truyền.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y, ánh mắt lại lộ ra một biểu tình thật kỳ quái, y không mở miệng, người khác dĩ nhiên là chẳng ai mở miệng, trong khoang thuyền chỉ nghe có tiếng hô hấp gấp rút, lang nha bổng đã buông thõng xuống, câu liêm đao không còn rực rỡ, mọi người đang chuẩn bị rút lui.

Liên Thành Bích bỗng nhiên vẫy tay nói:

- Hà Bình huynh, xin lại đây nói chuyện.

Câu Liêm Đao ngán ngừ, rút cuộc bước lại, gượng cười hỏi:

- Công tử phân phó điều gì ?

Liên Thành Bích nói:

- Tôi chỉ muốn thỉnh giáo một chuyện.

Hà Bình thở phào một tiếng, nói:

- Không dám.

Liên Thành Bích hỏi:

- Ông có biết tại sao tôi giết Hoa Như Ngọc ?

Hà Bình lập tức lắc đầu, y không phải là kẻ ngốc, biết nhiều quá sống không lâu, cái đạo lý ấy, đương nhiên y cũng hiểu.

Liên Thành Bích hỏi:

- Ông quả thật không biết ?

Hà Bình đáp:

- Quả thật không biết.

Liên Thành Bích thở ra nói:

- Ngay cả chuyện đó cũng còn không hiểu, sống như ông còn gì là ý tứ ?

Hà Bình biến sắc, đột nhiên người y tung lên, thanh câu liêm hình lưỡi liềm từ không trung chém nhanh lại, thanh câu liêm đao trong tay y vốn là bí truyền ở Đông Hải, chiêu chức kỳ dị, xuất thủ lẹ làng, đúng là đệ nhất lưu cao thủ trong giang hồ, nhát đao chém xuống, hàn quang lóe sáng, tiếng gió đao hú lên, lấy công làm thủ, chặn ngang cho mình một đường thoát.

Chỉ tiếc y vẫn chặn không được Cát Lộc đao, tinh lên một tiếng, câu liêm đao đã rớt xuống đất, đao quang lại lóe lên một lần nữa, máu tươi phún ra tung tóe.

Người của Hà Bình ở trên không trung, bỗng nhiên rớt xuống, rớt xuống giữa đám máu me của mình.

Liên Thành Bích vừa chém ra nhát đao, chẳng thềm nhìn đến y, quay đầu lại nói:

- Đặng Cương huynh, tôi cũng có chuyện muốn thỉnh giáo ông.

Đặng Cương đang cầm trong tay thanh lang nha bổng bằng bạc ròng, y nói:

- Người nói đi, ta nghe đây.

Đương nhiên y không muốn bước lại, nào ngờ Liên Thành Bích lại bước qua, y lùi lại hai bước, không thể nào lùi được nữa, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Tôi và tên họ Hoa kia trước giờ không quen biết, ông có chém đi thêm mười nhát, tôi cũng không nói thêm tiếng nào.

Liên Thành Bích hững hờ nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi ông, ông có biết tại sao tôi giết hắn không ?

Đặng Cương gật gật đầu, y cũng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên y không lập lại hai chữ không biết.

Liên Thành Bích hỏi:

- Ông biết tại sao tôi làm vậy ?

Đặng Cương nói:

- Chúng ta vốn đang tính giết Tiêu Thập Nhất Lang, có điều, bỗng nhiên ông đổi ý.

Liên Thành Bích nói:

- Nói tiếp đi!

Gương mặt Đặng Cương lúc xanh lúc đỏ, rốt cuộc y ráng lấy hết can đảm, nói tiếp:

- Lâm trận biến lòng, vốn là cấm kỵ của Thiên Tông, ông sợ hấn tiết lộ bí mật, vì vậy giết hắn để bịt miệng.

Liên Thành Bích lại thở ra nói:

- Ngay cả chuyện đó ông còn biết, làm sao tôi còn để ông sống được ?

Gương mặt Đặng Cương biến đổi y bỗng nhiên gầm lên một tiếng, tay trái thanh lang nha bỗng đánh ra Hoàn Tảo Thiên Quân, tay phải thanh lang nha bỗng đánh ra Thái Sơn Áp Đỉnh, hai bên đánh lại, kinh phong nổi lên, hai cây lang nha bỗng của y nặng tới bảy mươi ba cân, chiêu thức cương mãnh, oai không thể tả, chỉ tiếc y chậm một chút, lưỡi đao sáng như tuyết, đã lướt qua thân hình y như chớp xẹt.

... Lực lượng và tốc độ của tia chớp ra làm sao, có ai biết không ?

Trên đao vẫn không thấy máu. Liên Thành Bích nhìn chăm chú vào lưỡi đao, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng và ái mộ, y lẩm bẩm:

- Quả thật là một thứ binh khí thiên hạ vô song, quả thật danh bất hư truyền.

Y lập lại câu nói lúc nãy, giọng nói cũng đầy tán thưởng và ái mộ.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên nói:

- Không gặp nhau lâu năm, ông xuất thủ hình như vẫn không chậm chạp tí nào.

Liên Thành Bích nói:

- Thanh đao này cũng không lụi đi.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi chỉ biết kiếm pháp của ông rất cao, nhưng không ngờ ông cũng biết sử đao.

Liên Thành Bích nói:

- Đao kiếm đều là lợi khí để giết người, tôi cũng biết giết người.

Phong Tứ Nương gượng cười hỏi:

- Người biết sử đao, nếu có được thanh đao như vậy, có chịu trả lại cho người khác không?

Liên Thành Bích nói:

- Không chịu.

Y lại vỗ về lên thân đao, bỗng nhiên vung tay lên, thanh đao trong tay bay thẳng ra ngoài.

Đao quang như cầu vồng, xẹt lại hướng Tiêu Thập Nhất Lang, nhưng phía trước không phải là lưỡi đao, mà là cán đao.

Liên Thành Bích hững hờ nói:

- Tôi cũng nhất định sẽ không chịu trả lại cho người khác, tôi chỉ trả lại cho y.

Cặp mắt của Phong Tứ Nương sáng lên, nàng trừng mắt hỏi:

- Tại sao ?

Liên Thành Bích đáp:

- Bởi vì y là Tiêu Thập Nhất Lang.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chỉ có Tiêu Thập Nhất Lang mới xứng đáng sử dụng thanh đao này ?

Liên Thành Bích chậm chậm gật gù đầu nói:

- Bất kể y là người xấu hay người tốt, khắp thiên hạ, quả thật chỉ có y mới xứng đáng với thanh đao.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nếu thanh đao này không phải là đao mà là kiếm nhỉ ?

Khóe miệng của Liên Thành Bích bỗng lộ ra nụ cười kỳ dị, y chậm chậm nói:

- Nếu thanh đao này là kiếm, thanh kiếm ấy sẽ là của tôi.

Giọng nói của y rất lãnh đạm và chậm chạp, nhưng đầy vẻ kiêu ngạo và tự tin.

Đã lâu năm rồi, y đã có lòng tin, y biết mình sẽ là một kiếm khách vô song trong thiên hạ.

Phong Tứ Nương nhìn y, nàng thở ra nhẹ nhẹ nói:

- Xem ra, ông cũng không biến đổi đi tý nào.

Tiêu Thập Nhất Lang đã tiếp lấy thanh đao, vỗ nhẹ vào lưỡi đao nói:

- Có người giống như thanh đao này vậy, thanh đao này không bao giờ bị lứt, mà những hạng người đó cũng không bao giờ biến đổi.

Y bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chú vào Liên Thành Bích, rồi nói tiếp:

- Tôi nhớ lúc trước ông có uống rượu ?

Liên Thành Bích nói:

- Ông không nhớ sai.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Bây giờ thì sao ?

Liên Thành Bích cũng ngẩng đầu lên nhìn y chăm chú, một hồi thật lâu, mới chậm chậm nói:

- Ông đã nói rồi, có người vĩnh viễn không bao giờ biến đổi, người uống rượu thường thường là hạng người đó.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ông có phải là hạng người đó ?

Liên Thành Bích nói:

- Phải.

Một bình rượu đang bày trên bàn, bọn họ đang ngồi đối diện nhau.

Hiện giờ tuy giữa bọn họ có thêm một người, nhưng Phong Tứ Nương cảm thấy mình và Tiêu Thập Nhất Lang hình như gần lại hơn được một chút.

Bởi vì, bọn họ đều có cảm giác, thân thể người này phảng phất có một thứ áp lực kỳ dị.

Một thứ áp lực nhìn không thấy, chạm không tới, giống như một lưỡi kiếm đã tuốt vỏ.

Bọn họ cũng từng cảm thấy thứ áp lực đó từ thân thể của Hồng Anh Lục Liễu.

Bây giờ, áp lực từ người Liên Thành Bích lại, so ra còn mãnh liệt hơn.

Phong Tứ Nương bất giác xích người lại gần Tiêu Thập Nhất Lang, cho đến bây giờ, nàng mới phát hiện ra, con người của Liên Thành Bích, kỳ dị, khó hiểu hơn nàng tưởng tượng nhiều.

Nàng nhin không nổi cất tiếng hỏi:

- Ông quả thật vốn lại đây để giết chúng tôi ?

Liên Thành Bích nói:

- Đây vốn là một kế hoạch rất chu mật, chúng tôi đã trù tính từ lâu.

Phong Tứ Nương nói:

- Có điều ông bỗng thay đổi chủ ý.

Liên Thành Bích nói:

- Tôi không hề biến đổi, nhưng chủ ý thường thường biến đổi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Lần này tại sao ông thay đổi chủ ý ?

Liên Thành Bích nói:

- Bởi vì tôi nghe được các vị lúc nãy nói chuyện ở đây.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông nghe hết tất cả ?

Liên Thành Bích nói:

- Tôi nghe rất rõ ràng, vì vậy, tôi mới hiểu rõ y là một người như thế nào.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông thật tình hiểu rõ ?

Liên Thành Bích nói:

- Ít ra tôi cũng hiểu rằng, y không phải là hạng người tàn bạo vô tình như người ta nói, tuy y phá hoại bọn tôi, nhưng trong lòng y có thể đau khổ hơn bọn tôi.

Phong Tứ Nương buồn rầu nói:

- Chỉ tiếc là nỗi thống khổ của y trước giờ không một ai hiểu biết cho, cũng không có ai đồng tình.

Liên Thành Bích trầm ngâm một hồi thật lâu, mới chậm chậm nói:

- Khoái lạc tuy có nhiều loại, chân chính thống khổ chỉ có một thứ, nếu cô thật sự đã chịu qua một nỗi thống khổ chân chính, cô sẽ nhất định hiểu rõ thống khổ của người khác.

Phong Tứ Nương nói:

- Cũng chỉ có những người thật sự nếm qua mùi vị của thống khổ, mới hiểu nỗi thống khổ của người khác.

Liên Thành Bích nói:

- Tôi hiểu lắm, tôi đã hiểu điều đó từ lâu lắm rồi ...

Ánh mắt của y nhìn ra phương trời xa, màn đêm mờ ảo, ánh mắt của y cũng đầy vẻ mộng lung.

Có phải ánh trăng làm mờ mắt của y ? Hay là nước mắt ?

Nhìn ánh mắt của y, Phong Tứ Nương bỗng phát hiện ra, y và Tiêu Thập Nhất Lang đều chịu một nỗi thống khổ sâu xa như nhau, mãnh liệt như nhau.

Liên Thành Bích lại nói:

- Bởi vì tôi đã hiểu rõ nỗi thống khổ ấy đáng sợ ra sao, vì vậy tôi mới không muốn mọi người vì chuyện này mà phải chịu thống khổ như vậy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Thật sao ?

Liên Thành Bích cười lên một tiếng, nụ cười càng làm cho y lộ vẻ thê lương bi khổ.

Y buồn rầu nói nhỏ:

- Nên đi, sớm muộn gì cũng phải đi, bây giờ nàng đã đi rồi, đã đi tới chỗ nàng muốn tới, và cũng đem theo tất cả ân oán cừu hận, đây vốn là ý nguyện của nàng, tại sao chúng ta không thể quên đi hết cừu hận trong lòng ?

Phong Tứ Nương thở ra nhè nhẹ, rầu rầu nói:

- Đúng vậy, chị ấy quả thật đã đem đi hết tất cả cừu hận, bây giờ tôi mới hiểu ý của chị ấy, tôi cứ mãi hiểu lầm.

Nàng không dám nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, nàng cũng không nở nhìn. Chính nàng cũng đang ràn rụa nước mắt.

Liên Thành Bích nói:

- Nên đi đã đi rồi, nên kết thúc cũng đã kết thúc, tôi lại hà tất phải đi gây thêm thù oán làm gì ?

Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy, ông mới thay đổi chủ ý ?

Liên Thành Bích lại cười lên một tiếng, nói:

- Huống gì, tôi cũng biết mỗi người đều không khỏi có lúc lầm lỗi, nếu vì chuyện lầm lỗi mà thông khổ, không phải đã trả một cái giá quá đắt rồi sao ?

Phong Tứ Nương nhìn y, làm như trước giờ chưa gặp qua y bao giờ.

Không chừng đến bây giờ nàng mới biết rõ con người của y ra sao.

Nàng bỗng nhiên hỏi:

- Ông cũng có làm chuyện lầm lỗi ?

Liên Thành Bích nói:

- Tôi cũng là người.

Phong Tứ Nương nói:

- Ông cũng biết đáng lý ra ông không nên gia nhập Thiên Tông ?

Liên Thành Bích nói:

- Chuyện đó tôi không hề sai lầm.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không sai lầm ?

Liên Thành Bích nói:

- Tôi gia nhập Thiên Tông, chỉ có một mục đích.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Mục đích gì ?

Liên Thành Bích nói:

- Phát hiện âm mưu của bọn họ, hủy diệt triệt để tổ chức của bọn họ.

Y nắm chặt hai tay, nói tiếp:

- Tôi cố ý làm ra vẻ lạc phách sa đọa, không phải để đi gạt các vị, bây giờ chắc cô đã hiểu tại sao tôi đã làm vậy ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi chẳng hiểu tý gì cả.

Liên Thành Bích uống một ly rượu, bỗng nhiên hỏi:

- Cô có biết Liên Thành Bích là hạng người như thế nào không ?

Phong Tứ Nương cũng uống một ly rượu rồi mới trả lời:

- Là một người rất trầm tĩnh, rất tinh tế, rất tự phụ.

Liên Thành Bích nói:

- Một hạng người như vậy, nếu xin gia nhập vào Thiên Tông, cô nghĩ người ta sẽ nghĩ sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi nghĩ chắc y sẽ có dụng tâm.

Liên Thành Bích nói:

- Vì vậy, nếu cô là Thiên Tông tông chủ, dù cô có chịu cho y gia nhập, cũng nhất định sẽ đề phòng y đáo để.

Phong Tứ Nương nói:

- Đúng vậy.

Liên Thành Bích nói:

- Nhưng một tên bọm rượu sa đọa lạc phách lại không sao.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhưng tôi thật không hiểu, tại sao ông muốn đôi phó với Thiên Tông ? Tại sao ông phải đi ủy khúc mình quá vậy ?

Ánh mắt của Liên Thành Bích nhìn về phương trời xa, một hồi thất lâu, y mới trả lời:

- Từ lúc viễn tổ của tôi là Vân Tông công, tay không sáng lập ra Vô Cầu sơn trang, đến nay đã được ba trăm năm. Ba trăm năm ấy, con cháu của Vô Cầu sơn trang, bất kỳ thời nào cũng được mọi người tôn kính như vậy.

Phong Tứ Nương lẳng lẳng rót cho y một ly rượu, đợi y nói tiếp.

Liên Thành Bích nói:

- Huyền tổ của tôi là Thiên Phong công, vì thay mặt Giang Nam vũ lâm đồng minh tranh một tiếng công đạo, một mình lên Thiên Sơn, tìm kẻ oai trấn thiên hạ đương thời là Thiên Sơn thất kiếm, đánh nhau ba ngày ba đêm, bị thương hai mươi chín chỗ, rốt cuộc cũng bức được Thiên Sơn thất kiếm xuống Giang Nam thỉnh tội.

Y nâng ly rượu uống cạn, gương mặt trắng bệch bỗng hiện ra nét đỏ hồng, y lại nói tiếp:

- Năm mươi năm trước, Ma giáo xâm lăng xuống miền nam, câu kết với người Giang Nam, làm thành bảy mươi hai bang hắc đạo liên minh, tiên tổ phụ tôi đứng lên thống lãnh quân hùng, đánh tám mươi trận chiến lớn nhỏ, không trận nào bại, Giang Nam vũ lâm mới thoát khỏi trà độc của bọn ma giáo, có rất nhiều người tới giờ vẫn còn thờ cúng lão nhân gia.

Phong Tứ Nương bắt giác cũng nâng ly uống cạn.

Nghe chuyện cổ tích về những bậc anh hùng tiền bối, nàng thường thường biến thành như một đứa bé ngồi nghe chuyện rất hứng thú và khích động.

Liên Thành Bích hiển nhiên cũng rất khích động, y lớn tiếng nói:

- Tôi cũng là con cháu họ Liên, tôi nhất định không thể để oai danh của Vô Cầu sơn trang hủy hoại trong tay của tôi, cũng không thể ngồi nhìn âm mưu của Thiên Tông được toại nguyện.

Phong Tứ Nương lại nâng ly nói:

- Chỉ dựa vào câu nói đó, tôi xin kính ông ba ly.

Liên Thành Bích quả thật uống cạn ba ly, bỗng nhiên thở dài sườn sượt nói:

- Chỉ tiếc là cho tới bây giờ, tôi còn chưa biết được tông chủ của Thiên Tông là ai ?

Phong Tứ Nương ngẩn người ra hỏi:

- Ông còn chưa biết ?

Liên Thành Bích lắc đầu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ trước giờ y chưa từng lộ diện cho ông thấy mặt sao ?

Liên Thành Bích nói:

- Chưa từng.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ y còn chưa tín nhiệm ông ?

Liên Thành Bích thở dài nói:

- Trước giờ y chưa hề tín nhiệm ai, trên đời này, có thể thấy được mặt thật của y, không chừng chỉ có con chó của y.

Phong Tứ Nương bật cười, cười khỏ. Chính ngay lúc đó, bỗng nghe có tiếng chó sủa hai ba tiếng ở xa xa.

Liên Thành Bích biến sắc, cười nhạt nói:

- Tôi biết ngay, y nhất định sẽ lại.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tuy y có nuôi một con chó, nhưng người nuôi chó chắc gì đã là y ?

Liên Thành Bích nói:

- Nhất định là y.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bọn ông ước hẹn không phải là đêm trăng tròn sao ?

Liên Thành Bích nói:

- Đêm nay chính là đêm trăng tròn.

Phong Tứ Nương ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, một vầng trăng tròn lạnh lẽo đang lên ngoài song cửa.

Trong gió lại nghe có tiếng chó sủa hai lần nữa, khoảng cách gần lại chút nữa, hình như đã ở một bên cửa sổ.

Phong Tứ Nương cũng khản trương lên, nàng hạ thấp giọng hỏi:

- Y biết ông ở trong này ?

Liên Thành Bích nói:

- Nhưng y chưa biết tôi đã thay đổi chủ ý.

Phong Tứ Nương nói:

- Bây giờ chắc y đang nghĩ Tiêu Thập Nhất Lang đã chết về tay ông.

Liên Thành Bích nói:

- Vì vậy y mới lại đây xem ra sao.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Xem gì ?

Liên Thành Bích nói:

- Xem cái đầu của Tiêu Thập Nhất Lang.

Phong Tứ Nương cười khở hỏi:

- Không lẽ y nhất định thân tự xem xét đầu của Tiêu Thập Nhất Lang đã rớt xuống đất ?

Liên Thành Bích nói:

- Chính y cũng đã nói, Tiêu Thập Nhất Lang mà còn sống, y ăn không ngon, ngủ không yên.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt, lại hỏi:

- Chuyện này bọn ông đã trù hoạch bao lâu rồi ?

Liên Thành Bích nói:

- Đã nửa tháng nay.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nửa tháng trước, bọn ông làm sao biết được Tiêu Thập Nhất Lang sẽ đến Thủy Nguyệt lâu ?

Liên Thành Bích hững hờ nói:

- Bất kỳ người nào, đều không khỏi có kẻ bên cạnh tiết lộ hành tung của mình.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông cho là có người tiết lộ hành tung của y ?

Liên Thành Bích nói:

- Tôi không biết.

Phong Tứ Nương trầm ngâm:

- Nửa tháng trước, không chừng chính Tiêu Thập Nhất Lang cũng còn chưa biết mình sẽ lại Thủy Nguyệt lâu.

Liên Thành Bích nói:

- Nhất định có người biết, nếu không, tại sao chúng tôi lại ước hẹn nhau ở đây ?

Phong Tứ Nương không nói gì nữa, nàng bỗng nhiên phát hiện ra một chuyện rất đáng sợ.

... Chuyến đi Tây hồ của Tiêu Thập Nhất Lang, không phải Bằng Bằng đã chuẩn bị cho sao ?

... Không lẽ Băng Băng lại đi tiết lộ hành tung của y ?

... Lúc y còn chưa tới Tây hồ, không phải chỉ một mình Băng Băng biết y nhất định sẽ lại ?

... Bởi vì, nàng biết mình muốn đi nơi nào, Tiêu Thập Nhất Lang nhất định sẽ không phản đối.

Phong Tứ Nương cảm thấy tay chân lạnh băng, nhin không nổi lên nhìn Tiêu Thập Nhất Lang một cái.

Trên mặt Tiêu Thập Nhất Lang không có một biểu tình gì, hình như y không nghe bọn họ đang nói gì cả.

Liên Thành Bích bỗng nhiên lại nói:

- Thiên Tông tổ chức rất nghiêm mật, thiên hạ vô song, có điều, Thiên Tông không khỏi có phản đồ trong đó.

Phong Tứ Nương lập tức hỏi:

- Ông có biết phản đồ là những hạng người nào ?

Liên Thành Bích nói:

- Đều là người chết.

Phong Tứ Nương ngăn người ra:

- Người chết ?

Liên Thành Bích nói:

- Theo tôi biết, phản đồ của Thiên Tông, bây giờ hầu như đã chết sạch.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ai giết họ ?

Liên Thành Bích nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang!

Tiêu Thập Nhất Lang mà đi thay thế Thiên Tông giết phản đồ dùm, chuyện này không phải là chuyện đáng buồn cười sao ?

Nhưng Phong Tứ Nương cảm thấy sợ hãi, càng nghĩ càng sợ hãi, may mà lúc này nàng không thể nghĩ tiếp được.

Trên hồ vọng lại hai tiếng chó sủa, một chiếc thuyền đang chậm chậm chèo lại.

Trên thuyền có một con chó và ba người, một người ra dáng ngư phủ, đang chèo thuyền, một đứa đồng tử mặc áo xanh để hai búi tóc hai bên đứng ở mũi thuyền, tay cầm một cây đèn lồng bằng giấy trắng, một người mặc áo đen ngồi dưới cây đèn, gương mặt dưới ánh đèn chiếu sáng loang loáng, hai bàn tay cũng vậy, trong tay bồng một con chó.

Tông chủ của Thiên Tông rốt cuộc đã xuất hiện.

- Gương mặt của y tại sao lại sáng loáng thế kia ?

- Y mang một chiếc mặt nạ, bàn tay cũng có đeo bao tay, không biết làm bằng chất gì, mà ánh đèn chiếu vào lập tức sáng lên.

- Y lúc nào cũng ngồi dưới cây đèn ?

- Đúng vậy.

Liên Thành Bích hạ giọng nói:

- Vì vậy, nếu cô nhìn y lom lom, mắt cô sẽ bị chói.

Phong Tứ Nương không hỏi gì thêm, trái tim nàng nhảy mạnh như muốn gấp đôi bình thường.

Nàng chỉ hy vọng tên này mau mau lên thuyền, nàng thề là sẽ nhất định lột mặt nạ của y ra, xem y rốt cuộc là ai.

Nào ngờ chiếc thuyền con đậu lại ở tuốt đằng xa, con chó nhỏ trong lòng người mặc áo đen bỗng nhiên nhảy lên đầu thuyền, hướng về mặt trăng sủa ăng ăng ăng lên mấy tiếng, mặt hồ lập tức vang lên một loạt tiếng chó sủa, lại có thêm ba chiếc thuyền nữa từ xa chèo lại.

Trên mỗi chiếc thuyền, đều có một con chó, và ba người.

Hết chương 30